

Ksaver Meško

Pred zrcalom

Zrcalo, lažeš, ko mi kažeš ta obraz!
Saj to je tujec, ne, to nisem jaz!
To čelo kakor njiva razorano,
to lice velo, v gubice nabrano,
v odgovedi drhteči, bridki ust smehljaj —
boli še mene kot jeklà vbodljaj.
Glej, v mojih je očeh gorel sijaj,
kedaj bi izgorelo vse bilò, kedaj?
Zrcalo, kdo je to? To vendar nisem jaz! —
O jaz! — Kot sanje je odšlo živoljenje,
usa radost proč, a vpisano trpljenje,
vklesana bol mi slednja je v obraz,
vsak vzdih vklesán... O da, to jaz sem, jaz!

Marija Brenčič

Dva oblaka

Dve beli meglici, dva bela oblaka
sta dvignila se iz morja.
V dve rosni tenčici odeta junaka
sta splavala tja do neba.

In plavala daleč sta čez pokrajine
prek hribov, gorá in ravnin
visoko, še više od strme pečine —
junaka nebesnih sinjin.

In ko nad dolino sta našo priplula
prek vrtov, gozdov in polja,
sta bisernih kapljic nam drobnih nasula,
prelepih nebeških solza.

Zato zelenijo nam šumni gozdovi;
zato obrodi nam poljé;
in cvetja prepolni so naši vrtovi,
ker solze neba jih pojé.

Marija Brenčič

Mrtvemu orlu

Pred menoj ležiš, kraljevska mrtva ptica —
umorila lovčeva te je puščica.
Orel, zdaj oči so jasne ti zaprte
in peruti so mogočne mrtve, strte.
Z njimi meril nedogledne si modrine.
Kraljeval si veličastno vrh pečine.
Varovala ni pečina te visoka,
orgla te z neba je kruta roka.
Orel, o zakaj zaupal si v višine,
da zadet v srce si padel v globočine...